zoo'n beetje mee, dan vond ze het zoo echt gezellig.

Maar men kan van het goede te veel krijgen; als men nu eindelijk vaste verkeering heeft, en een ring draagt, verlangt men toch wel iets anders dan den geheelen avond op een stoel te zitten, terwijl de „hij" veraf op een anderen stoel zit, en niets doet dan grammophoon opdraaien, nieuwe naalden inzetten, en deuntjes meezingen. Tenminste zoo dacht Mie erover. Ze vond, dat Joris zich niet altijd zoo met de grammophoon moest inlaten. Toen Joris een avond wat later van zijn werk kwam, en Mie met moeder alleen was, begon ze erover, maar met een omhaal. Ze vroeg, of moeder de grammophoon wel aardig vond. „O, die kan ik nooit te vaak hooren," was het ontmoedigende antwoord. Mie durfde toen niet verder gaan.

Langzamerhand begon Mie de grammophoon te verfoeien.

Ofschoon ze altijd een heel kalme, bedaarde Mie geweest was kreeg ze nu wel eens een neiging om het ding kapot te trappen. Eén avond verzon ze vreeselijke hoofdpijn, en vroeg ze, of Joris asjeblieft niet spelen wou. Maar wat gaf het? Toen zat Joris bedrukt in zijn hoekje, en hij keek af en toe naar de klok, wat Mie best zag; net of hij haar weg wou hebben, dacht ze. Toen hij haar naar huis bracht, zei hij: „Hè, ik heb mijn deuntje gemist vanavond."

Mie zon op een list. Ze moest iets uitvinden om dat ding stil te krijgen. Zondag zou ze er weer den heelen dag heen, en.. nee, dan kon ze de grammophoon niet hooren janken.

F. F. BARON D'AULNIS DE BOUROUILL.

A. M. A. BARON VAN BOETZELAER.

F. F. baron D'AULNIS DE BOUROUILL, burgemeester van Baarn, heeft als zoodanig tegen 1 September zijn ontslag gevraagd. — Tot burgemeester van Loenersloot en Ruwiel is benoemd A. M. A. baron VAN BOETZELAER.

Toen Mie 's Zondags kwam, was moeder in de keuken met het eten bezig, Joris was even naar z'n baas, maar zou wel gauw terugkomen, zei moeder. Mie, die eerst wat in de keuken ronddraaide, mompelde iets van even buiten te gaan kijken om te zien, of Joris er al aankwam. Ze sloop naar het kamertje, waar de grammophoon met den grooten, rooden hoorn triomfantelijk op een tafeltje stond. Mie herinnerde zich opeens, dat Joris Vrijdagavond gezegd had, dat hij aan zijn laatste doosje naalden bezig was, en dat hij, als hij eens naar de stad ging, nieuwen voorraad koopen zou. Het doosje stond onder op het tafeltje, waar Joris het altijd had staan. Opeens schoot het Mie te binnen dat, als zij die laatste naalden wegnam, de grammophoon onmogelijk spelen kon. Even dacht ze nog na; zòu ze het doen? Toen nam ze het doosje en liet het in haar zak glijden.

Joris kwam thuis, toen moeder en zij het eerste kopje koffie al op hadden. „Kom," zei hij, „we zullen d'r maar 'es 'n moppie opzetten hè?" — Mie werd toch wel even angstig. Wat zou Joris zeggen? En als hij het eens ontdekte. .... Zóó snugger was Joris natuurlijk niet, en na den eersten

H. DE WILDE,

onlangs benoemd tot lid van de Ged. Staten van Zuid-Holland en om die reden als Wethouder van 's-Gravenhage afgetreden, was gedurende 15 jaren lid van den Gemeenteraad en sederf 1907 wethouder. Als zoodanig was hij hoofdzakelijk belast met de afdeelingen Gemeentelijke Reinigings- en Ontsmettingsdiensten, de Gemeente-Bank van Leening, het Armwezen, den Burgerlijken Stand en het Bevolkingsregister, de Pensioenen, den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst, het Gemeenteziekenhuis, de Gemeenteapotheek alsmede met de zaken betreffende ambtenaren, beambten en werklieden en andere sociale aangelegenheden, zooals Arbeidsbeurs, Werkloozenfonds, enz. *(foto Vermeulen.)*

schrik toen hij merkte, dat de naalden weg waren, zat hij suf op zijn stoel, schudde af en toe zijn hoofd, terwijl hij zeurig herhaalde: „waar ik die naalden nou toch gelaten heb?"

Na den eten, ze aten vroeg, al om twee uur, doorzocht hij nog eens het heele kamertje, kwam toen in de keuken waar moeder en Mie aan het afwasschen waren en zei: „Jullie hebt nou toch gezelligheid aan mekaar; ik fiets maar even naar de stad om nieuwe naalden. Dan kunnen we vanavond weer spelen."

Dien avond jengelde de grammophoon boosaardig d'r heele repertoire af. ...

Mie zag in, dat ze krassere maatregelen moest nemen. En toen de gelegenheid weer eens gunstig was, sloop ze het kamertje binnen en haalde met een veiligheidsspeld, die ze achter in haar rok had zitten, vlug een flinke kras over vier, vijf platen. Beide kanten bekraste ze! Van Joris had ze gehoord, dat een bekraste plaat niet meer om te spelen was. Als ze nu langzaam aan, alle platen verknoeide, dan zou Joris op 't laatst niet meer kunnen spelen, en zooveel geld, om nieuwe te koopen, had hij niet. Dat wist Mie wel. Ze vond toch, dat ze erg gemeen werd, en dat ze heel anders was dan vroeger, maar ze dacht, dat alles wel weer gewoon zou worden, als eerst „het ding" maar stil was.

Toen Joris de krassen op de platen ontdekte, was hij zoo verslagen, als Mie hem nog nooit gezien had. Nog veel erger dan met de naalden. Hij begreep maar niet, hoe dàt kon. De platen waren bedorven, glàd bedorven. En den vorigen avond waren ze nog goed geweest. Hij zat maar stil in zijn hoekje, het hoofd voorover, en zijn trage hersens trachtten aldoor maar de vraag op te lossen, hoe dàt toch zoo opeens kon. Dagen daarna bleef hij stil, en toen Mie hem op 't laatst vroeg, wat er dan toch aan mankeerde, zei hij: „Die platen malen me nog altijd in mijn kop om." Mie werd er ook verdrietig onder. 't Was toch niet alles hoor, om verkeering te hebben. Vroeger had ze zoo'n heerlijk, rustig leventje gehad, en nu had ze niks dan gezanik, en allemaal òm dat dooie, houten ding.

Mijnheer Van Stuiverden had al eens tegen zijn vrouw gezegd: „Zeg Klara, vin-je ook niet, dat Mie er tegenwoordig betrokken uitziet."

„Ja," zei Mevrouw, „ik heb haar al gevraagd, of er wat aan mankeerde, maar ze beweert er is niets."

„Het zal toch geen misère met de verkeering zijn?" vroeg mijnheer, terwijl een vleugje hoop zijn oogen deed glinsteren.

„Nee," zei mevrouw, „dat zal wel niet. Dan had ze 't wel gezegd. Nee, man, dat raakt niet meer af, hoor."

Onderwijl liep Mie elken dag met het plan rond, om eens met Joris te spreken, want dat het zoo niet langer ging, wist ze best. Ze sliep er 's nachts niet meer van, en vroeger sliep ze aan één stuk door, tot de wekker afliep. Nu liet ze den wekker maar niet eens meer afloopen. Ze lag 's morgens toch al tijden wakker.

Op een avond, dat de grammophoon weer aan één stuk door gekrijscht, gezaagd, gejammerd had, besloot ze den knoop door te hakken. Toen Joris haar naar huis bracht, zei ze: „Zeg, ik geloof toch niet, dat ik erg goed tegen de grammophoon kan. 'k Kan er 's nachts niet meer van slapen".

Joris schrok. Langzaam ontrolde de toekomst zich voor zijn oogen. Als ze getrouwd waren, en Mie kon er niet tegen!! En hij zei: „Maar hoe moet dat dan later?"

„Wanneer later?" vroeg Mie, die 't best begreep.

„Nou, as we getrouwd zijn."

„Ja," zei Mie, die een minnelijke schikking dacht te kunnen treffen, „dan spelen we, dacht ik zoo, één avond of een paar avonden per week."

„Nee hoor!" zei Joris, direct koppig, „daarkom ik niet in. Dan heb ik er niks meer an."

„Dus dat heb je geeneens voor me over," zei Mie, en begon te huilen.

„Nee," zei Joris, die best tegen vrouwentranen kon, „'k kan 't ding niet missen."

„Maar je kùnt ze toch immers nog wel spelen," snikte Mie.

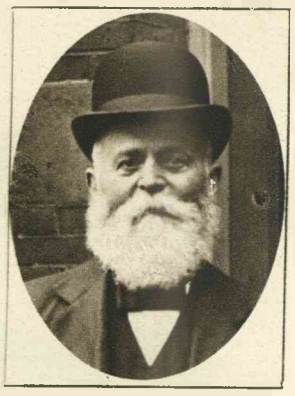
„'k Moet ze elken avond hooren!" hield Joris hardnekkig vol.

„Nou," zei Mie, en ze ging pal voor hem staan, „as je dan toch zooveel met dat ding ophebt, dan is 't maar beter, dat het tusschen ons af is. Want zal ik je 'es wat zeggen?" —

(Zie vervolg op pag. 10.)

PROF. DR. W. P. C. ZEEMAN.

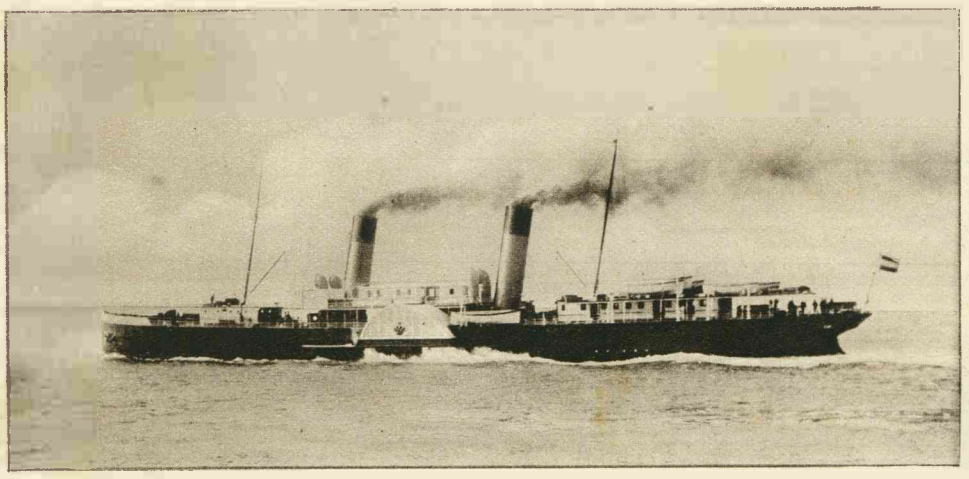
JOH. PEELS.

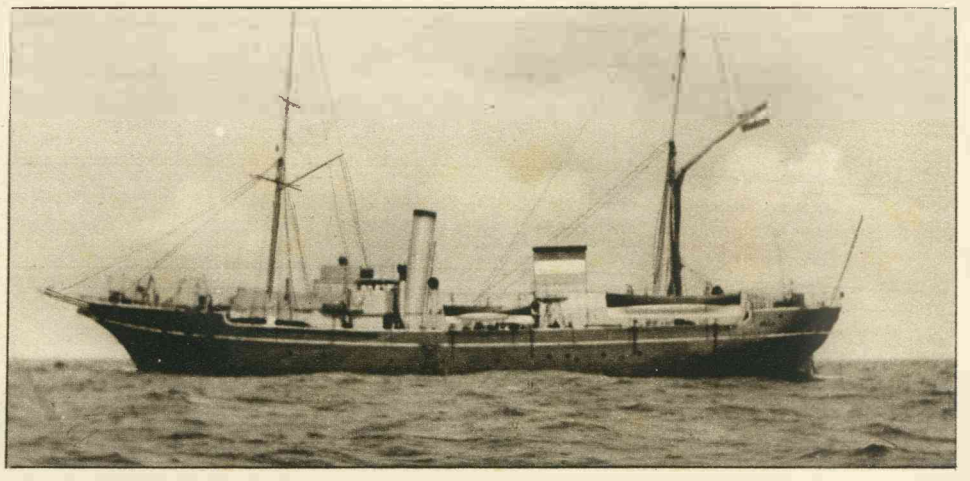
Tot opvolger van wijlen prof. Straub, is als hoogleeraar in de oogheelkunde aan de Amsterdamsche Universiteit benoemd prof. Dr. W. P. C. ZEEMAN. — Den eersten Augustus herdacht de heer JOH. PEELS te Amsterdam den dag, waarop hij 50 jaar geleden aan „Artis" verbonden werd.

DE RAMP VAN HET s.s. „KONINGIN WILHELMINA".

Het schijnt onzen Hollandschen zeelieden in het bloed te zitten, zooveel als hun mogelijk is, de zee haar slachtoffers te ontrukken. Deze reputatie, die ons zeevolk reeds sedert jaren draagt, wordt ook in deze tijden, waarin de gevaren ter zee meerder en grooter zijn, dan ooit, roemvol gehandhaafd. Ook de bemanning van het Nederlandsche reddingsschip „Zeehond", dat in de buurt van den Noord-Hinder steeds gereed ligt om hulp te bieden waar dit noodig is, houdt deze tradities hoog. Mocht ze reeds bij de ramp van 't s.s. Maas goede diensten bewijzen, bij het jongste ongeluk met het s.s. „Koningin Wilhelmina" van de Stoomvaart-Mij. Zeeland, dat bij Noord-Hinder op een mijn liep, heeft ze door haar flink optreden en haar op-tijd-aanwezig-zijn vele menschenlevens gered. — De foto hierboven geeft de twee Nederlandsche torpedobooten, die de sloepen van de „Wilhelmina" op sleeptouw en de gewonden aan boord genomen hebben. Naast de voorste ligt een sloep van de „Zeehond" die medische hulp aanbrengt.

DE RAMP VAN HET s.s. „KONINGIN WILHELMINA".
Links: De „Koningin Wilhelmina". Rechts: Het s.s. „Zeehond" in volle zee.